

свештеник Владимир Јелисејев
ПЛОДОВИ НЕПРАВОСЛАВНОГ УЧЕЊА

Данас, кад су случајеви пребивања у духовној прелести постали редовна појава, многи људи, чак и Православни, због одсуства смирења стичу „дарове“ чудотворства, исцељења, виђења самог Спаситеља, Богородице, Светих, а да не говоримо о појави разних духовних учитеља у телу и ван тела.

Њихове многобројне и разноврсне облике најбоље је објаснио

Преп. Макарије Египатски: „Са сваком проницљивошћу дужни смо да гледамо није ли од врага каква обмана, брзоплетост, зло дејство. Као што Дух Свети кроз апостола Павла свима бива све, не би ли кога придобио (1. Кор. 9, 22), тако се и лукави труди да свима буде све не

Кад се човек испразни од злог ветра охолости, онда му у души настаје тишина, у коју улази Дух Божији. А кад Дух Божији уђе и настани се у души, онда Он зида целу рајску пирамиду по Своме разуму и Својој вољи, само под фирмом човека. О, Хришћанине мој, главно је, да ми не сметамо Духу Божијем да уђе и зида. Главно је, Хришћанине, да презреш у себи све оно што је од тебе а не од Бога, па било у области знања или осећања или хотења. Рекао је Бернард од Клервоа: „Ко стекне право познање себе, постаје презрен у сопственим очима.

свештеник Николај

Као да се потврђују речи Светог Григорија Синаита: „Истинито духовно созерцање, ум који не машта и не заноси се, право дејство молитве, из дубине срца, што непрекинуто бујицом извире, васкрсење душе и уништење туге, божанствени страх и свецело узношење у духу, кретање ка Богу ангелске душе у усхићењу, немогуће је стећи у нашем времену, зато што данас, по мноштву искушења, влада над нама тиранија страсти. Ум о свему томе обично машта пре времена; и због тога губи и оно мало благодати дате му од Бога“ (8. т. 5. с. 149).

Савремена духовна неправославна учења плод су „заједничког стваралаштва“ човека и палих духова. Зли дуси откривају човеку помешану истину и лаж, а

би ли нас одвео у пропаст. С молитвеницима, и он се прави молитвеником, с циљем да их саблазни, и под видом молитве гурне у самообману; са испосницима пости, како би их увео у заблуду; с познаваоцима Светог Писма труди се веома, не би ли они под видом знања пали у заблуду; онима који су се удостојили светлости откривења и сам се представља као такав; једном речју, ради свих све видове прима, да би им, потчинивши их овим уподобљењем, под добронамерним предлогом припремио пропаст... Због тога, са сваком будношћу треба пазити на своје срце, и много мудрости треба испросити од Бога, како би на време открили сплетке лукавога“

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ЧАСНОГ ПОСТА - Средопосна

преподобни Јован Лествичник

свети Никифор Цариградски, св. муч. Христина Персијанка

Мк. 9, 17 - 31, зч. 40; Мт. 4, 25 - 5, 12, зч. 10

Јев. 6, 13 - 20, зач. 311.

Преподобни Јован Лествичник
ПОУКЕ О РАСУЂИВАЊУ

У свим нашим подвизима по Богу, демони нам копају три јаме: прво, боре се да спрече извршење нашег доброг дела; друго, кад при првом покушају претрпе пораз, старају се да бар оно што се чини не буде учињено по Богу; па када, лопови, и ту промаше, тихо нам се прикраду и хвале нас у души нашој као људе који у свему живе по Божијој вољи. Првome је непријатељ брига и размишљање о смрти; другome – послушност и самони-подаштавање; трећем – непрестано прекоревanje самога себе.

Све што смо рекли врло добро знају они који су се отрезнили од блуда, или они који су се умерили у својој превеликој слободи, или пак људи који су од бестидних постали стидљиви. Они добро знају како су се после стицања трезвоумља и избављења од духовног слепила (боље рећи, од осакаћења ума), стидели самих себе пред собом због онога што су пре тога говорили и чинили, живећи у слепилу.

Лопови се неће усудити да краду, нити ће се одважити на убиство, нити ће погубити душу нашу, пре но што у њој падне мрак. Крађа је неосетно заробљавање душе. Убиство душе јесте усмрћење словесног ума палог у непристојна дела. Погубљење душе јесте очајање после извршеног безакоња.

Кад тело болује, потребно нам је велико трезвоумље. Угледавши нас како лежимо на земљи, неспособни да се одупремо телесним подвигом, демони покушавају да нас управо тада нападну с нарочитом жестином. На оне који живе у свету, за време болести напада демон гнева, а понекад и демон хуле. Оне који живе ван света, уколико имају свега довољно, у то време муче демони стомакоугађања и блуда. А ако живе на местима неудобним и подвижничким, на њих јуриша демон унија и незахвалности.

Ако ме, дакле, већ слушате, онда, ви који хоћете да слушате, знајте: боље је за нас да не отежа-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

вамо живот самима себи, да не растржемо своју јадну душу бо-рећи се с хиљадама хиљада и с милионима милиона непријатеља, јер нећемо стићи ни да упознамо, нити уопште да приметимо сва лукавства њихова.

Уз помоћ Свете Тројице, наоружајмо се за борбу против три страсти – трима врлинама. Иначе ћемо навући на себе велике муке.

Страшно се искварило наше покољење: све је пуно гордости и лицемерства. Телесне подвиге, по угледу на древне оце наше,

Господ неће стати на пут смире-ноумноме подвижнику.

Кад станемо на молитву, те нечисте и неизрециве помисли устају на нас. Кад се молитва заврши, оне одмах одлазе. Оне се нерадо упуштају у борбу са онима који и не обраћају пажњу на њих.

Тај безбожни дух не само што хули на Божанство и на све што је Божије, већ у нама изговара и непристојне и најсрамније речи, како бисмо оставили молитву или пали у очајање. Јер, овај зли и су-

Пази да своју младост проведеш у врлинама, да би имао блажену старост. Још, припази да душом твојом не овлада жеља за богатством, јер она удаљује од Бога. За тебе, богатство нека је – врлина. Поруши љубав своју према свету, као што плаха и жестока киша ломи дрвеће.

Онима који су чинили неправду, када се смире и исповеде своју грешку, судије су снисходљиви а они који се не кају, добијају већу казну. Тако и ти када исповедаш грехе своје и затражиш милост Божију, Он ће ти помоћи а када си упоран у себелубљу, строго ће те казнити. Када Бог допусти, и дођу невоље и бриге, не будимо зловољни, него са смирењем исповедимо да смо достојни казне.

Ако се не смиримо и не осетимо своју болест, Бог ће нас напусти-ти а тада ће невоље, бриге и искушења бити још теже, јер нећемо имати Бога за помоћника у узимању нашег бремена.

Немогуће је да се исправимо и спасемо ако се тело не намучи. Још треба да журимо често на Тајну исповести, да би се очистила душа на-ша.

свешти Исаак Сирин

можда је још и могуће код нас срести, али се благодатних дарова њихових наше поколење не удостојава, иако људској природи, чини ми се, никада нису били толико потребни као сада. Праведно смо и кажњени: Бог се не показује у подвизима, већ у простодушности и смирењу. Па иако се сила Господња у немоћи показује (уп. 2.Кор.12,9), ипак

рови тиранин многе људе одвуче од молитве, многе од Светих Тајни одвоји, неким телом изнури тугом, а друге постом измучи, не дајући им ни часа одмора. Он то чини не само са световњацима, него и са људима који воде монашки живот, говорећи им стално да им уопште нема спасења и да су беднији од свих неверника и многобошца.

Човек који хоће да се избави од духа хуле који га узнемирава, нека добро зна да за хулне помисли није крива његова душа, већ сам нечисти демон, који је рекао Господу: Све ово даћу теби ако паднеш и поклониш ми се (Мт.4,9). Зато и ми, презирући га и не придајући никакав значај помислима које он убацује у нас, рецимо: „Иди од мене, сатано! Господу Богу свом ћу се клањати и Њему јединоме служити (Мт.4,10). А мука твоја и реч твоја вратиће се на главу твоју, и на тебе твоје пашће хула твоја у садашњем и у будућем веку (уп. Пс.7,17)“.

Ко би на неки други начин хтео да победи демона хуле, личи на човека који би покушао да рукама својим ухвати муњу. Јер, ка-

ко да ухвати, како да се расправља и бори са оним који одједном, као ветар улеће у срце, у магновењу изговара реч и одмах нестаје? Сви други противници стоје, прихватају борбу, оклевају и дају времена ономе који хоће да их нападне. А овај – не! Напротив, тек што се појави, одступа; тек што проговори, одлази.

Тај демон често има обичај да се врти око најпростодушнијих и најбезазленијих по уму. Јер, они се тиме узнемиравају и збуњују много више него други људи. У њима се све то збива, може се рећи, не по гордости, него по зависти демона.

Престанемо судити и осуђивати ближњег па се нећемо плашити хулних помисли. Прво је узрок и корен другога..

свештеник Илија Мињати

ИЗ ПРОПОВЕДИ НА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ ВЕЛИКОГ ПОСТА

У овом животу нема тако великог зла које, макар и неисцељиво, не би имало краја. Уопште, бесконачно зло било би најужасније зло. Овде, ма како да смо несрећни, ако је то већ неизбежно, умирући, ми се ипак ослобађамо од свих мука, и смрт – то је наш последњи лекар, заједно са животом узима од нас и болове. Није такво стање грешника у паклу, где мучења бивају у крајњем степену и немају олакшања, а што је још теже – вечна су и нема им краја, не завршавају се никада, никада! Проћи ће хиљаде година, милиони година, а мука ће још увек бити на самом свом по-

четку. Ако грешник сваке године буде изливао макар једну сузичу, и пролије толико суза да из њих потеку читаве реке, и тада још увек неће проћи ни једна минута те мучне вечности. Тамо, на том свету, већ нема смрти, која би скратила мучење грешника, одузимајући од њега живот. Не, тамо је смрт бесмртна, тамо је сам живот непрестана смрт! Тамо ће грешник сваког часа молити да умре, али смрт неће наћи, као што говори Свети Дух у Апокалипси: Тражиће смрти и неће је наћи. (9, 6), Докле ће трајати то мучење? – Оно је заувек и не завршава се никада, никада.